

SAUCEINS UZ PAKLAUSĪBU

Dievs teica, lai leva nevaino velnu,
bet drīzāk paskats pati uz savu grēku.

Reimars A.C.Šulcs

PĀRBAUDĪTS UN UZVARĀM VAINAGOTS

“Un Gars Viņu tūdaļ aizveda tuksnesī. Un Viņš bija tuksnesī četrdesmit dienas, un sātans Viņu kārdināja, un Viņš bija pie zvēriem, un eņģeļi Viņam kalpoja.”

Marka ev. 1:12,13

DIEVS IR PĀRBAUDĪJIS SAVUS ĻAUDIS

Šo patiesību mēs zinām, sākot jau no 1. Mozus grāmatas. Mēs zinām, kā Dievs pārbaudīja Nou daudz gadu pirms Viņš varēja tam uzticēt glābšanas šķirstu. Ābrahāms tika pārbaudīts 20 gadus, pirms Dievs ļāva viņam kļūt par daudzu tautu tēvu. Mozu Dievs pārbaudīja 40 gadus, pirms sūtīja viņu būt par ebreju atbrīvotāju. Un šo sarakstu varētu turpināt.

Dievs nesūtīja Jēzu, savu nevainojamo Dēlu, kalpošanā, kamēr Viņš nebija ticis pārbaudīts, kamēr Viņš nebija guvis uzvaru pār visām velna viltībām. Un Dievs nekad nesūta cilvēku misionē vai uz kanceles, kamēr tas nav pārbaudīts līdz triumfam.

Dievs nekad neliek cilvēku par vadoni ganāmpulkam, ja tam joprojām ir ievainotas jūtas vai viņš kļūst aizvainots vai sarūgtināts, kad tiek pievilts. Dievs nekad nesūta kalpošanā laulāto pāri, ja tam ir neatrisināti konflikti laulībā vai viņu bērni dzīvo nepaklausībā (*1. Timotejam 3:4,5*).

Draudze sūtīs kroplus, morāli aptraipītus un nesvētus vīrus un sievas kalpošanā. Draudze sūtīs kalpošanā vīrus un sievas, kuru skapjos joprojām ir apslēpti dievi vai neliela tieksme pēc pasaules lietām, bet Dievs to nedara! Protams, ja Dievs ir sūtījis savu cilvēku, tā nav garantija, ka nākotnē viņš nekad nepaklups. Bet, kad ir Dieva sūtīts, tad ir iespējama ātra izveseļošanās, kaut arī būtu jākrīt uz sava vaiga. Tādēļ, ka daudzi Tā Kunga darbā ir cilvēku sūtīti, bez tā, ka būtu svērti un pārbaudīti līdz pat triumfam Dieva mācekļības skolā, trīs no četriem mācītājiem pārtrauc kalpošanu pirms pensijas vecuma sasniegšanas.

Jēzus bija svērts un pārbaudīts, un Viņš guva uzvaru saskaņā ar dievišķo plānu. Kad pārbaudījumi bija garām, Jēzus gāja uz priekšu Svētā Gara spēkā.

JĒZUS TIKA KĀRDINĀTS TUKSNESĪ

Svētais Gars aizveda Jēzu uz tuksnesi. Mums visi ir kārdināšanas tuksnesis. Mēs domājam, ka esam gatavi izsūtīšanai, ja esam pabeiguši noteiktu Bībeles kursu vai mācību semināru, jeb ieguvuši grādu teoloģijā. Mēs domājam, ka esam pieredzējuši savu kārdināšanas tuksnesi, kas mūs apgādājis ar nepieciešamo. Bet tas tā var arī nebūt.

Mūsu kārdināšanas tuksnesi izvēlas Svētais Gars. Jēzum Viņa tuksnesis bija Jūdejas tuksnesī. Dažiem no jums tas var būt jūsu laulībā. Citiem tas ir darba vietā un vēl citiem pārbaudījumu tuksnesis ir slimības. Tad ir daži, kuriem kārdināšanas tuksnesis ir pie mācītāja, kurš atklāj katru viņu miesīgās dzīves stūrīti, kas, starp citu, ir daļa no mācītāja aicinājuma, jo miesīgumam nebūs rodama ieeja debesu valstībā. Neļauj savām ievainotajām jūtām tevi aizvest prom no šīs disciplīnas skolas pie mācītāja, kurš kutina tavas ausis. Paliec Dieva izraudzītajā tuksnesī, līdz esi šķīstis kā kausēts sudrabs, un Svētais Gars tevi izvedīs no turienes.

Ak, mans draugs, ir tik daudz bojāta, nepārbaudīta materiāla! Ir tik daudz atsaukumu, jo cilvēki ir atsacījušies palikt savas 40 dienas vai 40 gadus pārbaudījumos, kas būtu aizveduši tos līdz triumfam.

JĒZUS TIKA VELNA KĀRDINĀTS

Tas nav patīkami, bet ir gods tikt velna kārdinātiem. Tev ir jābūt ļoti garīgam, lai tiktu paša velna kārdināts, un vēl 40 dienas pēc kārtas! Zemapziņā daudziem no mums ir pārspīlēts priekšstats par sātanu. Mēs bieži vien uzvedamies tā, it kā sātanam piemistu trīs lielās Dieva īpašības: viszināšana, visvarenība un visur esība. Sātanam nav nevienas no tām! Viņš nezina visas lietas, viņa spēks ir ļoti ierobežots un viņš vienlaicīgi spēj būt tikai vienā vietā. Tādēļ, pavisam nedaudz svēto (vienīgi visnozīmīgākie Dieva valstībai) ir piedzīvojuši personīgu sastapšanos ar pašu sātanu. Bībelē minēti tikai trīs gadījumi, kuros norisinājies dialogs starp sātanu un Dievu vai cilvēku. Pirmais ir ar levu, otrais ir atrodams Ījaba grāmatā un trešais ir ar Dieva Dēlu. Tā tas ir!

Patiesībā vārds “velns” Vecajā Derībā vispār nav lietots un vārds “sātans” ir sastopams vienīgi Ījaba, Laiku, Cakarijas grāmatās un vienreiz visos 150 Psalmos. Arī Pāvils savās 13 vēstulēs reti atsaucās uz velnu, vispār viņu nepieminot vēstulēs Galatiešiem, Filipiešiem, Kolosiešiem, I un II vēst. Timotejam, Titum un Filemonam.

Vai vari iedomāties lielo apustuļi Pāvilu, kristīgās teoloģijas arhitektu, lielo garīgo karavīru, kurš dienu un nakti lūdza par svētajiem, savās garīgo instrukciju vēstulēs dažām draudzēm velnu vispār nepiemin?!

VISLIELĀKIE KĀRDINĀJUMI CILVĒKAM NĀK NO IEKŠIENES

Jā, Jēzus tika velna kārdināts, bet mums jāievēro, ka Bībele velnu nenostāda mūsu kaujas pirmajās līnijās. Bībele, drīzāk, par mūsu primāro ienaidnieku uzrāda kaut ko mūsos, ko sauc par veco Ādamu, grēcīgo dabu, miesīgo dabu, iedzimto grēku, veco cilvēku vai vienkārši – iekāri.

Par nelaimi, daudzi no mums ir pārāk negarīgi, lai velns vai vismaz viņa dēmoni zinātu, ka mēs eksistējam! Velns un viņa dēmoni reti tērēs savu laiku gar cilvēkiem, kuri garīgā ziņā te ir augšā, te lejā, te iekšā, te ārā. Patiesībā, Apustuļu darbu 19.nodaļā mēs mācāmies, ka septiņi jūdu priesteri Sevas dēli mēģināja Jēzus vārdā izdzīt dēmonus, un ļaunais gars izsmējīgi teica: *“Jēzu es pazīstu un par Pāvilu zinu, bet kas jūs tādi esat?” (15.p.)*. Tātad, kas mēs esam? Vai mēs dzīvojam pietiekoši tuvu Dievam, lai radītu draudus mūsu garīgajiem ienaidniekiem?

Atkārtāju, mūsu kaujas pirmajās līnijās nav velns, bet miesas kārtība. Jēkabs, citādi nesaprotamo teoloģisko izteicienu lielais izskaidrotājs, saka: *“Bet katru kārdina viņa paša kārtība, to vilinādama un valdzinādama. Pēc tam kārtība, kad tā ieņēmusies, dzemdē grēku, bet grēks, padarīts, dzemdē nāvi”* (Jēkaba vēst. 1:14.15). Jānis par mūsu ļaunāko ienaidnieku nosauc pasaules mīlestību, miesas kārtību un dzīves lepniību (1.Jāņa 2:15,16); Pāvils to nosauc par veco cilvēku (Efeziešiem 4:22); un Jēzus saka: *“Ja no iekšienes, no cilvēka sirds, izsiet ļaunas domas, nešķīstības, zādzības, slepkavības un laulības pārkāpšana, mantkārtība, blēdība, viltība, ienaidība, skaudība, Dieva zaimošana, lepniība, vieglprātība. Viss tāds ļaunums iziet no iekšienes un apgāna cilvēku”* (Marka ev. 7:21-23).

VIEŅĪGI JAUNĀS CILVĒKS APVILKS DIEVA BRUŅOJUMU

Jēzus nenostādīja velnu kā galveno barjeru starp mums un Viņu. Tas drīzāk ir kārtīgais, lepna, pasauli mīlošais paša “ES”. Tādēļ Viņš teica: *“Ja kāds grib man sekot, tad tāds lai aizliedz sevi, ikdienas ņem uz sevi savu krustu un staigā man pakaļ”* (Lūkas ev. 9:23). Viņš saka: “...tāds lai aizliedz sevi”. Tā ir iekāres pilnā, krustā nepiesistā dzīve, kas dara mūs nelūdzošus, neslavējošus, nesvētotus un nederīgus, lai staigātu ar Dievu. Tas ir iekāres gars, un ne velns, kas ievēl cilvēku laulības pārkāpšanā. Tas ir lepniības gars, ne velns, kas citam liek skaitīt viņa karapulku. Tā ir pasaules mīlestība, ne velns, kas tūkstošiem liek atstāt draudzes, kuru standarts ir sirds svētums.

Daudziem no mums tas nav velns, kas mūs visu dienu vajā, bet miesīgā daba: nedisciplinētais vecais cilvēks ar savām tieksmēm un kārtībām. Tādēļ Pāvils griežas pie kristiešiem *Vēst. Efeziešiem 4:22,24*, lai tie novelk veco cilvēku un apgērbj jauno cilvēku, *“kas radīts pēc Dieva patiesā taisnībā un svētumā”*. Tikai tad, kad vecais cilvēks ir miris un ir apgērbts jaunais cilvēks, sākas jēgpilna cīņa *“...pret valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā”* (Efeziešiem 6:12). Vecais cilvēks nekad neapvilks Dieva ieročus, lai uzsāktu cīņu pret ļaunā spēkiem.

Ak, kā mēs esam pagodinājuši velnu, kā mēs esam vainojuši velnu, kad tie esam mēs, ko jāvaino par krustā nepiesistas dzīves dzīvošanu! Mēs esam radījuši milzīgu doktrīnu par velnu, kas novērš uzmanību no reālā vaininieka cilvēka sirdī, kas vaino velnu tik daudzās lietās, ar kurām viņam nekāda sakara.

Kopsavilkumā, miesīgums nekaros garīgus karus. To neapciemos velns. Miesīgums nebruņosies ar Dieva ieročiem. Miesīgums būs akls pret savu paša ļaunumu un par katru sliktu lietu aizbildināsies ar velnu.

Brāli un māsa kristietī, sitīsim krustā veco cilvēku, šo miesīgo dabu! Tad līdz ar jauno cilvēku apvilksim Dieva bruņojumu un būsīm patiesi un uzticami pārbaudījumos un kārdināšanās, kas sekos, lai Svētā Gara spēkā varam triumfēt un tikt izsūtīti Dieva misijas laukā.

Jēzus tuksnesī tika velna kārdināts. Viņš teica: *“...nāk šīs pasaules valdnieks, pār mani viņš gan nenieka nespēj”* (Jāņa ev. 14:30). Jēzus cīņa bija uz ārieni. Mūsējā notiek iekšienē un tikai tad, kad uzvaram iekšienē, mēs nopietni sākam iesaistīties cīņā pret milzīgo dēmonu armiju, kas minēta Efeziešiem 6.nod., lai iegūtu jaunas teritorijas mūsu Kungam.